

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní žalobce: **P. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 26. 6. 2008, č. j. 11 985/2008 - 30, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2012, č. j. 8 Ca 319/2008 - 56, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 26. 6. 2008, č. j. 11 985/2008 - 30, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Ministr zmíněným rozhodnutím zamítl rozklad a potvrdil rozhodnutí žalovaného o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace žalobce v České republice.

Stěžovatel spojil kasační stížnost s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který odůvodnil tím, že právní názory týkající se způsobu aplikace ustanovení zákona o vysokých školách, která upravují uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice (včetně určení druhu správního aktu, který má být při uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělávání a kvalifikace užíván), o něž se opírá napadený rozsudek městského soudu, jsou v rozporu s dosavadní správní praxí stěžovatele. Ten proto nepovažuje za vhodné, aby dříve, než Nejvyšší správní soud rozhodne o podané kasační stížnosti, byl ministr školství, mládeže a tělovýchovy nucen pokračovat a rozhodnout v řízení o rozkladu.

Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud

jej však může na návrh stěžovatele přiznat, ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užijí přiměřeně.

Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele (zde žalovaného) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, dospěl k závěru, že zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou pro všechny stěžovatele (žalobce, žalovaného i osobu zúčastněnou na řízení) stanoveny shodně, avšak budou zjevně opřeny o jiné skutkové okolnosti spojené s negativními důsledky výkonu rozhodnutí krajského soudu, a to podle toho, která z procesních stran je uplatní. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného správního orgánu bude zpravidla vyhrazeno ojedinělým případům, které zákon spojuje s hrozbou nepoměrně větší újmy.

Břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně prokázání splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku, tj. negativních právních důsledků spjatých se zrušujícím rozhodnutím městského soudu, nese v dané věci stěžovatel. Hrozbu nepoměrně větší újmy musí správní orgán jednak dostatečně určitě tvrdit a rovněž náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti. Kasační soud není povolán k tomu, aby za navrhovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proto musí být dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74).

Uvedené požadavky stěžovatel v posuzovaném případě nenaplnil. V kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku, přičemž svou žádost založil na tvrzení o nesprávném právním názoru městského soudu, který je v rozporu se zavedenou správní praxí, a proto by neměl být do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nucen takový názor respektovat. Z uvedených skutečností však nelze pro stěžovatele dovodit hrozbu nepoměrně větší újmy, než jaká může vzniknout přiznáním odkladného účinku jiným osobám. Z obsahu návrhu na přiznání odkladného účinku je ostatně zřejmé, že sám stěžovatel ani netvrdil, že by mu výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí městského soudu mohla vzniknout jakákoli újma ve smyslu shora citovaného zákonného ustanovení. Z tohoto důvodu není naplněna jedna ze dvou kumulativních podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. a zdejší soud se proto již druhou podmínkou nezabýval.

V daném případě tak nebyla prokázána existence hned první podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu